

rakkeren vred anders graas hest om paa ryggen, og begyndte at aabne den. blodet laa i en stor brun pøl, der smeltet sig ned i sneen. den bleg røde fraade frøs snart til is, for hvert snit af kniven, vaelde en farve ud af den dampende heste krop, kødet spillede i dejlige blaa og røde farver. se, travlerne bæev ved at røre sig, kravle* sammen og skaevle mod frodt luften. de overskaarende muskler krympet sig som orme i den svirpende ild. det lange luft rør kom for en dag, kindtaenderne laa synlige som fire linier mystiske bogstaver. der kom en fin lyserød hinde frem, den var mønstret med mangfoldige blaa aarer, som et flodrigt land set højt oppe fra. da brystet belv aabnet var der ligsom en hule, store hvid blaa hinder hang ned. brunt og sort blod kom ud af smaahuller i de aarede vaegge. det gule fedt stod fra luft til gulv i langelige og drivende klaser. leveren var mere brun end at andet brunt i verden. milten kom tilsyne blaa og skimlet som natten og maelkevejen. og der var mange flere skaere farver, blaa og grønne indvolde, teglstensrøde og okkergule dele. alle østerlands frodige raa farver, gult som egyptens sand, turkisblaat som himmlen over evfrat og tigris. alle orientens og indiens ublu farver blomsterede ud midt i sneen, under rakkerens skidne kniv.

*fare